

Balázs András (1945–2010)

A halál az élet része, ugyanolyan állomás, mint a születés. Mégis nehéz a végleges búcsú Andrástól! „Menj fel a Balázshoz, biztosan tud majd segíteni!” – de sokszor hangzott el ez a mondat közöttünk a Szentendrei Papírgyárban, ha munkahelyi vagy személyes problémáink adódtak! ... és mentünk, és segített! Ő ilyen volt! Egyszerű – de nagyszerű!

2010. március 19-én hunyt el szívinfarktuszban.

1945. június 20-án született Nagylócon; hetedik, egyben utolsó gyereként. Itt járt általános iskolába. Tizennégy évesen került Debrecenbe, a Vegyipari Technikumba. 1964-től a Veszprémi Vegyipari Egyetem hallgatója volt, itt szerzett diplomát. 1969-ben nősült meg először, ebből a házasságból három gyermek született, felesége 1990-ben hunyt el. Második házasságát 1991-ben kötötte, két gyermeke született. A családi tragédiák nem kímélték, Gábor fia 2007-ben szívrohamban, Mária lánya pedig négy nappal édesapja halála előtt, daganatos betegségben elhunyt. Négy unokája van, az ötödik érzékeséről még tudomása volt, és nagyon örült a „trónörökösnek”.

1976-ban Csepelről a Szentendrei Papírgyárba került. Először főmérnökként, majd igazgatóként és vezérigazgatóként dolgozott. Bár a Szentendrei Papírgyár a Papíripari Vállalat gyáregységei között kicsinek számított, nem kis feladat volt az irányítása; komoly harcot kellett folytatni minden területen a gyár műszaki-technológiai színvonalának tartásáért, illetve lehetőség szerinti emeléséért. A Papíripari Vállalat megszűnését követően nagy odaadással dolgozott – élve a gyár függetlenné válása adta lehetőségekkel – a talpon maradás, a jövő biztosítása érdekében. A szerény anyagi kereteken belül indított el sikeres fejlesztéseket: a 81. sz. papírgép és a papírgépi anyag-előkészítő rekonstrukciója, korszerű borítékgyártó

gépek beszerzése, a gyári számítógépes hálózat kiépítése. A kis gyár ténye a részben nagyobb önállóság idején előnyöket is hordott magában. Nagyobb rugalmasság jellemezte ezt az időszakot. Nagyon elkötelezett volt a környezetvédelem terén. A szennyvízrendszer rekonstrukciójánál, de akár egy-egy fa kivágásának felvetődésekor is, központi kérdésként kezelte a természetvédelmet.

A menedzsmet és a dolgozókat, mint jövőbeli tulajdonosok bevonásával kísérletet tett a gyár kivásárlására. Sajnos ezt nem sikerült elérnie, a gyár a görög Zeritis csoport kezébe került 1994-ben. Ettől kezdve még nehezebbé vált a gyár irányítása. Naponta meg kellett vívnia a harcot a folyamatos és eredményes termelés biztosításáért, a dolgozók munkahelyének megőrzéséért, de soha nem hunyáskodott meg a görög tulajdonosok előtt.

Az emberekkel való kapcsolata közvetlen, baráti volt. Nála igazi munkahelyi demokrácia volt. A munkatársak véleményét, helytálló javaslataikat szívesen vette, sőt igényelte. Műszaki, pénzügyi, közgazdasági szaktudása elismert volt, elfogadottságát mély embersége erősítette.

Az utolsó évek kemény munkájával járó sok stressz és a számára elsődleges fontosságú család életében történt tragédiák vezethettek oda, hogy ilyen korán hagyott itt bennünket. Szentendréhez hűséges maradt, szinte naponta elment a gyár előtt útban a Szentendrei Szigetre, ahol háza épült, ahol a legjobban szeretett élni; a halál is itt érte, munka közben.

Tiszta, igaz emberséged emléket szeretettel őrizzük!

Adjon hite a családnak mielőbbi megnyugvást! A családfő – Zsuzsa – és a szentendrei munkatársak (Lenke, Lidike, Laci, Sanyi, Anti...) gondolatait összefűzte: *Térpál Zsuzsa*